

ERVA HANDERELİOĞULLARI

Beylikdüzü Koç Ortaokulu

Ortaokullar Arası Öykü Yarışması
Mansiyon Ödülü

DÖNME DOLAP

DÖNME DOLAP

Hava iyice kararmış cırcır böcekleri ötmeye başlamıştı. Yumuşak bir esintiyle ağaçların yaprakları hışırdamaya başlamıştı. Etraf mis gibi hanımeli kokuyordu. Açelya yatağının üzerine uzanmış kitabını okuyordu. Mutfaktan gelen çatal ve bıçak seslerinden yemek saatinin yaklaştığını anladı. Aniden karnının çok acıktığını hissetti. Zaten babası Ahmet Bey de biraz önce eve gelmiş annesi Zeynep Hanım'a sofrayı kurmada yardımcı oluyordu. Zeynep Hanım mutfaktan seslendi:

-Açelya, Selin! Mutfığa gelin kızlar, yemek hazır, dedi.

Akşam yemekleri tüm aileyi bir araya getirdiği için çok önemliydi. Zeynep Hanım ve Ahmet Bey günlük sohbetlerini ettikten sonra Ahmet Bey Açelya'ya dönüp:

-Açelya bugün Lale teyzen, anneni telefonla aramış ve Londra'da düzenlenen bir gençlik kampına gitmek isteyip istemediğini sormuş. Kuzenin Sinem bu yaz, kampa katılacaktı.

Eğer istersen sen de bu kampa katılabilirsin, dedi. Açelya büyük bir heyecanla:

-Nasıl yani? İngiltere'ye mi gideceğim şimdi?

Açelya kulaklarına inanamıyordu. İngiltere'ye gitme fikri, üstelik kuzeniyle aynı kampta kalma düşüncesi Açelya'yı sevinçten havalara uçurmuştu.

Açelya'nın teyzesi Lale Hanım İngiltere'nin Bristol kentinde yaşıyordu. Açelya'nın eniştesi David bir İngiliz'di. Lale Hanım David ile evlenmiş, İngiltere'ye yerleşmişti. David ve Lale aralarındaki kültür farkına rağmen çok iyi anlaşabiliyorlardı.

Açelya'nın kuzeni Sinem önümüzdeki ağustosta on yaşına basacaktı. Uzun kahverengi saçları, iri ela gözleri ve pembe pembe yanakları vardı. Yanaklarındaki çiller onu olduğundan daha şirin gösteriyordu. Sinem Bristol şehrinde evlerine çok yakın bir middle schoolda okuyordu. Zaten buldukları yerde tüm çocuklar evlerine çok yakın okullara gidiyorlardı.

Çocuklar genellikle tek başlarına bisikletleri ile ya da yürüyerek okullarına gidip geliyorlardı.

Bu yıl Sinem'in okulu bir yaz kampına katılacaktı. Bu kampa yurt dışından da öğrenciler katılabilecekti. Bu yüzden Sinem, kuzeni Açelya'nın da bu kampa gelebilmesini çok istemişti.

Seyahat günü artık gelmişti. Sabah, Açelya heyecanla yataktan fırladı ve hemen kıyafetlerini giydi. Ahmet Bey çoktan hazırlanmış, bavulları dış kapıya çıkarmıştı. Açelya, annesi ve kız kardeşi ile vedalaştı ve havalimanına gitmek üzere babası ile taksiye bindi.

Uçağın kalkmasına yaklaşık iki saat vardı. Açelya arka koltukta bir yandan dışarıyı seyrederken öte yandan babasına kuzeni ile olan planlarından bahsediyordu. Birden büyük bir gürültü duyuldu ve araba sağa doğru savruldu. Açelya hiçbir şey anlamamış sadece çok korkmuştu.

Şoför:

-Korkacak birşey yok sadece lastik patladı, dedi.

-Neee! Dedi, Açelya.

-Nasıl yani baba uçak?

-Tamam merak etmeyin efendim. Şimdi telsizden geçeceğim, en yakın taksi kısa bir süre içinde yanımızda olur dedi, şoför.

Açelya artık kaygılanmaya başlamıştı. Uçağı kaçırmak iste-

miyordu. Sonunda bir taksi yanlarına yanaştı ve durdu. Hızlıca taksiye bindiler. Taksi, havalimanının dış hatlara giden yolcu kapısında onları indirdi. Güvenlikten geçtiler ve kontuara doğru koşmaya başladılar.

Pasaport ve vize işlemlerinden sonra Açelya ve babası son anda uçağa binebilmişlerdi.

Açelya gerçekten de çok yorulmuştu. Artık rahatça koltuğuna yaslanmış ve babasının elini sıkıca tutmuştu. Pencereden henüz aydınlanmakta olan gökyüzünü seyrederken çoktan uykuya dalmıştı bile.

Uçak Londra Heathway Havalimanı'na indi. Lale teyzesinin eşi David onları bekleme salonunda bekliyordu.

Kısa bir sohbetin ardından David, Ahmet Bey ve Açelya arabaya bindiler. Arabaya bindiklerinde Açelya bir gariplik hissetti. Sürücü koltuğu arabanın sağ tarafındaydı.

-Baba bu arabanın koltuklarını ters yapmışlar! Çok garip değil mi? diye sordu.

Ahmet Bey Açelya'ya döndü ve:

-Tatlım İngiltere'de sürücü koltukları hep sağ taraftadır, yollar da ona göre düzenlenmiştir, diye cevap verdi.

Ne kadar da garip diye düşündü. Bu ülkede kendi ülkesinden farklı daha neler görecekti acaba?

Açelya iyice sabırsızlanmaya başlamıştı. Biran önce kuzenine kavuşmak istiyordu. Açelya yol boyunca etrafı inceliyordu. Londra gerçekten de çok büyük bir şehirdi. Kocaman binalar ve çok fazla taşıt vardı. Bristol'e varmak üzereydiler. Açelya etrafı incelemeye devam ederken bir nehir gördü ve heyecanla:

-David bu bir nehir mi? diye sordu.

-Evet bu nehrin adı Avon, dedi David.

Açelya buranın doğasına hayran kalmıştı. Her yer yemyeşildi ve göz alabildiğince dümdüzdü. Bristol'e yaklaştıkça ortam değişmeye başladı. Adeta yağlı boya bir tablonun içinden geçtiğini hissetti. Büyülenmişti. Şehrin içinde ilerlerken sokak ve meydan-

ların çok ferah ve temiz olması, evlerin iki katlı ya da en fazla üç katlı olması Açelya'yı bir kez daha aşırtmıştı. İstanbul'a hiç benzemiyordu. Aksine çok düzenli ve çok sakindi. Sokak isimleri çok dikkatini çekmişti. Hepsi birbirine çok benziyordu. Sokakların başında Queen Square, Queen Street, Prince Street gibi cadde isimleri olduğunu gördü. Açelya yine iyice meraklanmıştı. Acaba insanlar burada adresleri nasıl bulabiliyor diye düşündü. Buradaki insanların isim konusunda pek yaratıcı olmadıkları fikrine kapıldı.

-Baba bu sokakların neredeyse hepsi aynı isimlere sahip. Acaba insanlar adresleri karıştırmadan nasıl gitmek istedikleri yere gidebiliyorlar? diye sordu. David:

-Burada her evin bir numarası var. Bu yüzden posta kodları çok önemli, dedi.

Sonunda eve gelebilmişlerdi. David kapının ziline bastı. Kapıyı Lale Hanım açtı. Sinem ise merdivenlerden hızlıca inerek kapıya koştu. Sinem ve Açelya kapıda birbirlerine sımsıkı sarıldılar. Lale Hanım hemen masayı hazırladı ve hep birlikte yemek yediler.

Ertesi gün Ahmet Bey hep birlikte yapılan kahvaltının ardından herkesle vedalaştı. Açelya'ya dönüp:

-Kızım ben birazdan trenle Londra'ya geçeceğim ardından da uçakla İstanbul'a döneceğim. Sana çok ama çok güveniyorum, tüm sorumluluklarını sonuna kadar yerine getireceğinden eminim, dedi. Açelya babasına sıkıca sarıldı ve:

-Babacığım seni çok seviyorum, dedi.

Sinem Açelya'ya evi gezdiriyordu. Sinemlerin evi çok sade ama sıcacıktı. Açelya en çok salondaki eski şömineyi beğenmişti. Şöminenin içinde yaz olmasına rağmen hala odunlar vardı. Şöminenin üzeri fotoğraf çerçeveleriyle doluydu.

Lale Hanım yemekten sonra odalarına çekilen Açelya ve Sinem'in yanına çıktı.

-Kızlar yarın yaz kampının ilk günü. Eşyalarınızı gözden geçirin ve son hazırlıklarınızı tamamlayın, dedi.

-Yaşasın! Yarın kampa gidiyoruz, diye bağırdı Sinem.

-Evet ben de çok heyecanlıyım, dedi Açelya.

Açelya ve Sinem yeni arkadaşlar edinecekleri ve yeni maceralarla karşılaşacakları fikriyle uykuya daldılar.

O sabah Açelya ve Sinem yataklarından fırlayarak kalktılar ve koşarak hazırlanmaya başladılar. Kahvaltının ardından Açelya ve Sinem sırt çantalarını takarak kapıdan çıktılar.

David ise bavulları bahçeye çıkardı. Sinem ve Açelya bahçedeki salıncağa oturup okul otobüsünün gelmesini beklemeye başladılar.

-İşte servis geliyor! Haydi Açelya koş! diye bağırdı Sinem.

Açelya ve Sinem vedalaşarak otobüse bindiler.

-Çok dikkatli olun diye bağırdı ,Lale Hanım.

-Tamaaam dedi kızlar.

Otobüs sonunda hareket etmişti. Sürücü koltuğunun sağda olması Açelya'ya hala çok garip geliyordu.

Açelya ve Sinem'in yaz kampı Londra'ya çok yakın bir okuldu. Kampta hem sosyal etkinlikler hem de eğitim olacaktı. Bu arada Londra'yı gezme fırsatları olacaktı. Okul binasının önünde onları okul müdürü Sir William karşıladı.

Açelya kampta yurt dışından gelen tek misafirdi. Diğer çocukların tamamı

İngiltere'nin farklı şehirlerinden gelmişlerdi.

Akşam yemeğinden sonra Sir William gezi hakkında bilgi verdi. Sabah erken kalkılıp kahvaltı yapıldıktan sonra okul otobüslerine binilip kısa bir şehir turu ve ardından "London Eye" ziyaret edilecekti.

Sabah yapılan kahvaltının ardından tüm öğrenciler toplanma alanında buluştular. Onları rehber öğretmen James karşıladı. James bir zenciydi. Çok sempatik ve sevimliydi. Herkes ona

Chocolate James diyordu. Sinem ve Açelya'da Chocolate James'i çok sevmişlerdi.

- Hazır mıyız? Diye bağırdı, James.

- "Eveeet" diye cevap verdi tüm çocuklar.

Tüm öğrenciler koşarak otobüse bindiler. Açelya çok heyecanlıydı. Sinem daha önce ziyaret ettiği için "London Eye" ile ilgili bazı şeyler anlatmıştı ancak Açelya bu büyük dönme dolabı görmek için çok sabırsızlanıyordu.

Otobüs Thames Nehri'nin kenarından ilerliyordu. Jubilee Gardens'a varınca durdu ve öğrenciler tek tek otobüsten indiler. Bu devasa dönme dolabı gördüğünde Açelya çok şaşırılmıştı.

-Aman Allah'ım bu ne büyük bir dönme dolap böyle, dedi.

-Evet dedi, Sinem.

Chocolate James London Eye hakkında bilgi vermeye başladı. Yirmi öğrenci ve James dönme dolaba binebilmek için standı doğru yaklaştılar. O kadar yavaş dönüyordu ki hepsi de rahatlıkla cam kapsüle binebildiler.

-Aman Tanrım! Dedi Tamara. Bu, bir uzay gemisi gibi. Her tarafı camdan. Dışarı ne kadar da güzel görünüyor.

London Eye yavaş yavaş yükseliyordu. Her kapsül yaklaşık yirmi beş kişi alıyordu.

Camdan bir fanus gibiydi. Yükseldikçe Sinem, Açelya ve diğer arkadaşları İngiltere'yi sanki ayaklarının altına almışlar gibi hissediyorlardı.

-Thames Nehri ne kadar da güzel görünüyor, dedi Sinem.

-İşte buradan birçok önemli yapıyı aynı anda görebiliriz. Şu gördüğünüz büyük katedral Aziz Paul Katedrali, hemen nehrin kenarındaki büyük yapı Buckingham Sarayı, ileride Parlamento binası, nehrin karşı tarafında ise Big Ben ve şurası da Hyde Park, dedi James.

Dönme dolap, turunu tamamlamak üzereydi. Grupta herkes

büyülenmiş görünüyordu. Sinem ve Açelya gerçekten de inanılmaz bir deneyim yaşamışlardı.

-Haydi otobüse çocuklaar, diye seslendi James.

Öğrenciler hızlıca otobüse bindiler ve kampüse doğru yol aldılar. Öğrenciler gülüyor, şakalaşıyor ve şarkılar söylüyorlardı. James boynundaki metal düdüğü yavaşça ağzına götürdü ve kısa kısa üç kez çaldı. Otobüste herkes şaşkınlıkla James'e baktı.

-Herkes beni dikkatlice dinlesin! Birazdan kampüste olacağız. İner inmez odalarınıza gidiyorsunuz, kamp eşyalarınızı hazırlıyorsunuz ve tekrar bahçede buluşuyoruz. Bu gece kamp yapacağız, dedi.

Açelya ve Sinem dışarıda kamp yapacaklarına çok sevinmişlerdi. Kampüse varır varmaz odalarına gittiler ve hemen eşyalarını hazırlayıp bahçeye indiler. Herkes geldikten birkaç dakika sonra James de geldi ve çadırları kurmaya başladılar. Tüm öğrenciler kendi çadırlarını birbirlerine yardım ederek kendileri kurdular. İşbirliği ve yardımlaşmanın ne kadar önemli olduğunu, Açelya bir kez daha anlamıştı.

Sabah olduğunda herkes otobüse binmişti ve hepsi de çok heyecanlıydı. Açelya Big Ben'i aslında "Big Benjamin"i görmek için sabırsızlanıyordu. Kısa bir yolculuktan sonra otobüs durdu. Karşılarında devasa boyutta bir saat kulesi vardı. Açelya çok şaşırmişti.

Hayatında hiç bu kadar büyük bir saat kulesi görmemişti. James saat kulesiyle ilgili bilgi verdi.

James tüm grubu yine etrafına toplamış çevre hakkında bilgi veriyordu. Gerçekten bugün çok sıcak bir gündü. Güneşten korunmak için başlarına taktıkları şapkalar onları iyice terletmişti. James yüksek sesle bağırarak:

-Break time! Diye seslendi.

Açelya, Sinem'e döndü ve anlamadığını gösteren bir surat ifadesi ile baktı.

-Mola veriyoruz, dedi Sinem.

-Hemen şuradaki büfeden dondurma ve su alabilirsiniz, dedi James.

Dondurmanın tadı Türkiye'deki dondurmalara hiç benzemiyordu. Hiç lezzetli değildi. Ancak Sinem bu tada alışık olduğu için iki tane dondurma yedi. Bir an için ailesini, evini ve ülkesini çok özlediğini hissetti. Keşke onlarda burada olabilselerdi diye düşündü.

Açelya ve Sinem kampüse varır varmaz duş aldılar, akşam yemeğinin ardından dişlerini fırçalayıp yattılar. Açelya aniden bir ağlama sesiyle uyandı. Ağlayan Sinem idi. Açelya çok korkmuştu, kuzeninin neden ağladığını merak etti. Yatağından usulca kalktı ve Sinem'in yatağının kenarına oturdu. Sessizce:

-Sinem, Sinem iyi misin? Diye sordu.

Birkaç kez aynı soruyu sorup cevap alamadığında kuzeninin aslında hala uyuduğunu ancak sayıkladığını anladı. Yavaşça elini tuttu.

-Aman Allah'ım ne kadar da sıcak, dedi. Sinem'in ateşi yükselmişti ve sürekli sayıklıyordu. Telaşa kapılmaması gerektiğini düşündü. Sakin olmalıydı. Birden annesinin, kardeşi ateşlendiğinde yaptıklarını hatırlamaya çalıştı. Dolabından bir küçük havlu çıkardı, havluyu soğuk su ile iyice ıslattı. Sinem'in başını, yüzünü ve kollarını bu havlu ile ıslattı. Bu işlemi birkaç kez tekrarladı. Daha sonra koşarak James'in odasının önüne geldi. Kapıyı çalarak James'i uyandırdı.

-James, Sinem çok hasta. O çok sıcak,dedi.

James revirdeki doktoru da alarak Açelya ile birlikte Sinem'in yanına geldi. Doktor

Sinem'i muayene etti. Ateş düşürücü ilaç verdi. Sinem artık daha iyi görünüyordu.

Güneşte uzun süre kalmak, terlemek ve üzerine de soğuk bir dondurma yemek Sinem'i hasta etmeye yetmişti. Böylece, Açelya

ve Sinem terliken soğuk şeyler yiyip içmenin ne kadar zararlı olduğunu birkez daha anlamış oldular. Verilen ilaçlar Sinem'e iyi gelmiş, sabaha kadar rahatça uyuyabilmişti. Sabah Açelya ve Sinem giyindiler.

-Nasıl hissediyorsun, Sinem? Diye sordu Açelya.

-Çok daha iyiyim. Kendimi çok iyi hissediyorum, dedi Sinem. Kahvaltının ardından tüm öğrenciler otobüse bindiler.

-Rotamız, Kule Köprü. Bu köprü Thames Nehri'nin üzerinde bulunan açılır kapanır bir köprüdür. "Tower Bridge" olarak bilinir ve iki katlıdır, dedi James.

Bu köprü Açelya'nın çok dikkatini çekmişti. Özellikle de açılır kapanır olması çok ilginçti. Çünkü İstanbul'da hiç açılır kapanır köprü yoktu ve daha önce hiç böyle bir köprü görmemişti.

-Vaav köprü'nün kanatlarına baaak, dedi Julia.

-Kulelerin tepesindeki geçit sergi alanı olarak kullanılmaktadır. Şimdi oraya geçeceğiz ve bir çocuk ressamın düzenlediği sergiyi gezeceğiz, dedi James.

Kuleye çıkmak için asansörü kullanmaları gerekiyordu. Dikkatlice asansöre bindiler. Asansör çok hızlı ilerliyordu ve asansörün ekranından kaç metre yükseğe çıktıklarını görebiliyorlardı. Asansörden dikkatlice indiler. James yirmi öğrenciyi toparlamakta oldukça güçlük çekiyordu. Grubun en yaramazlarından Mike ve Robert sürekli hareket halindeydiler. Bir anda Mike geçitin korkuluklarına tırmanmaya başladı. James ve güvenlik görevlileri hemen Mike'ı oradan indirdiler.

-Kurallara uymazsan gezinin geri kalanını otobüste oturarak geçirmek zorunda kalacaksın, dedi James.

Grup yavaşça geçite doğru ilerlemeye başladı. Zemin tamamen camdandı. Öğrenciler bu inanılmaz görüntü karşısında büyülenmişlerdi. Sanki havada yürüyorlardı. Ayaklarının altından gemiler ve arabalar geçiyordu. Manzara müthişti. Sinem ve Açelya hemen yere yattılar. Fotoğraf makinaları ile birçok özçekim

yaptılar. Onları gören diğer öğrenciler de yere yatıp fotoğraflar çekindiler. Sergiyi de inceledikten sonra otobüse bindiler. Çok güzel bir gün daha geçirmişlerdi. Gezi dolu dizgin geçiyordu. Ama artık sona gelmek üzerelerdi. Yeni edindikleri arkadaşlarından ayrılmak çok zor olacaktı. Herkes otobüste yerini aldı. James düdüğünü çaldı ve sessizliği sağladı.

-Çocuklar birazdan kampüste olacağız. Dinlenmeniz için biraz zaman vereceğim. Odalarınızda biraz dinlenin. Yarın, Buckingham Palas'a gideceğiz, dedi.

Açelya Buckingham Palas yani Buckingham Sarayı hakkında bazı bilgilere sahipti. Mesela oranın İngiltere Kraliyet Ailesi'nin Londra'da yaşadığı ev olduğunu biliyordu. Ancak yakından görmek ve içerisini gezebilmek çok heyecan vericiydi.

Sabah olmuştu. Erkenden uyanıp gezintiye çıkan arkadaşlarının ayak sesleri ve konuşmalar Açelya ve Sinem'i uyandırmaya yetmişti. James tüm öğrencileri düdüğünü çalarak etrafına topladı. Kısaca bugünün planını tanıttı.

Otobüs Buckingham Palas'ın yanında durdu. Sabah saat 11.30 civarıydı ve tam da saray önündeki muhafızlar nöbet değişimi yapacaklardı. Birçok insan bu değişimi izlemek için toplanmıştı. James'in liderliğinde grupta uygun bir yere geçti ve töreni izlemeye başladılar. Kraliyet askerlerinin üzerlerinde kırmızı ceketleri, uzun siyah kürk başlıkları, kırmızı şeritli siyah pantolonları vardı. Ellerinde beyaz eldivenleri ve kılıçları vardı. Tören adımları ile ilerliyorlardı. Tüm öğrenciler, askerlerin sergilediği bu eğlenceli görüntüleri zevkle izlediler. James ve öğrenciler sarayın büyük kapısına doğru ilerlediler ve içeri girdiler.

Sarayın girişinde çok büyük bir döner merdiven vardı. Büyük salonun camdan bir kubbesi vardı. Açelya bunu camii kubbesine benzetmişti. Her yer kırmızı ve altın sarısıydı. İşte burası gerçek bir saray diye düşündü. Kocaman avizeler, altın yaldızlı çer-

çeveleri olan tablolar vardı. Tüm eşyalar çok güzeldi. Daha sonra kemerli resim galerisini gezdiler.

Ardından altın sarısı tavanı olan Taht Odası'na girdiler. Bunun yanı sıra sarayda bulunan birçok tören odasını ziyaret ettiler.

Sarayı gezmek çok uzun sürmüştü. Artık gezi programı tamamlanmış ve dönüş hazırlıkları başlamıştı. O akşam tüm öğrenciler kantinde buluştular ve birlikte son kez zaman geçirdiler. Herkes günlüklerine birbirinin telefon numarasını yazdı. Kamp-taki dostluk ve arkadaşlığın daha sonrasında da devam edebilmesi umuduyla herkes odasına dağıldı.

Kahvaltının ardından Okul Müdürü Sir William kısa bir veda konuşması yaptı.

Ardından tüm öğrenciler vedalaştılar. Okul servisi hareket etmek üzereydi.

-Anneee, dedi Sinem ve annesine sınımsız sarıldı.

Açelya da artık ailesini çok özlemişti. Annesine ve babasına oda sarılmak istiyordu.

Ağlamamak için kendini zor tutuyordu ancak göz yaşlarına hakim olamıyordu. İlk defa ailesinden bu kadar uzak kalmıştı. Lale teyze bu durumu fark etti ve Açelya'nın yanına gitti. Yanaklarından öptü.

-Tatlım, aileni çok özledin değil mi? Diye sordu. Açelya göz yaşları içinde başını salladı.

-Sürpriiiiiiz!

Açelya gözlerine inanamıyordu. Karşısında annesi, babası ve kardeşi vardı. Ona sürpriz yapmışlardı. Açelya göz yaşları içinde annesine, babasına ve kardeşine sarıldı.